

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΟΝΤΙ ΤΟΜΩ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΩΝ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΩΝ

Μήνυμα ἐπὶ τῇ ἐκατοπεντηκονταετηρίδι. Ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Ὁ σ. ἐπιχειρεῖ σύντομον ἱστορικὴν ἀναδρομὴν εἰς τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, ἵνα βοήθησιν τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκτιμήσουν δεόντως τὴν μεγίστην συμβολὴν τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἡρωικοῦ καὶ μαρτυρικοῦ αὐτῆς κλήρου εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐθνοσωτηρίου Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ἐπὶ τῇ Ἑθνικῇ Ἐπετείῳ τῶν 150 ἐτῶν (1821-1971). Ὑπὸ Κωνσταντίνου Γ. Μπόνη.

Ἐκινῶν ὁ σ. ἐκ τῶν ἀνδριάντων τῶν εὑρισκομένων πρὸ τῶν Προφυλαίων τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἦτοι τοῦ Ρήγα Φεραίου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Β' καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, ἐπιχειρεῖ ἔξαρσιν καὶ χαρακτηρισμὸν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὡς καὶ τῆς ἐπιτυχίας της, ὀφειλομένης εἰς τὴν φιλοπατρίαν, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς. Ἐν τέλει ὁ σ.—διευθυντῆς τοῦ παρόντος Περιοδικοῦ—παρουσιάζει ἐν συντομίᾳ τὰ περιεχόμενα τοῦ τεύχους καὶ ἐξηγεῖ τοὺς λόγους τῆς καθυστερήσεως τῆς κυκλοφορίας του.

Ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ 1850 ἐκδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κ/πόλεως.

Τὸ πλήρες καὶ ἀκριβὲς κείμενον τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ Τόμου, ἐκδοθέντος τὸ 1850 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κ/πόλεως, διὰ τοῦ ὁποίου χορηγεῖται τὸ Αὐτοκέφαλον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ νεοσυσταθέντος Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ἑθνομάρτυρές Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἀπὸ τοῦ 1821-1869). Ὑπὸ Βασ. Γ. Ἀτέση, μητροπολίτου πρ. Λήμνου.

Ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει δεκαπέντε φυσιογνωμίας Ἀρχιερέων Ἑθνομαρτύρων, οἱ ὁποῖοι διχρόνησαν θεοφιλῶς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐπαρχίας των καὶ ἐθυσίασθησαν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐλληνικῆς Πατρίδος. Ὁ σ. ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὴν δράσιν καὶ θυσίαν τῶν ἐξῆς ἐθνομαρτύρων Ἀρχιερέων: α) Χρυσάνθου Παγώνη, Μονεμβασιάς καὶ Καλαμάτας· β) Γερμανοῦ Ζαφειροπούλου, Χριστιανουπόλεως· γ) Γρηγορίου Καλαμαρά, Ναυπλίου καὶ Ἄργους· δ) Φιλοθέου Χατζῆ, Δημητσάνης· ε) Φιλαρέτου, Ὠλένης (Ἡλείας)· στ) Γρηγορίου Σταματέλου Μπίστη, Κορώνης· ζ) Γρηγ. Παπαθεοδώρου, Μεθώνης, Ναυαρίνου καὶ Νεοκάστρου· η) Ἡσαΐα, Σαλώνων (Ἀμφίσσης)· θ) Ἰωσήφ, Ρωγῶν· ι) Πολυκάρπου Μπιθικωτῆ ἢ Δαρδαίου, Λαρίσης· ια) Ἰωσήφ Ἀντωνοπούλου ἢ Δαλιβήρη, Θεσσαλονίκης· ιβ) Μελετίου Κυριακοῦ, Κίτρους· ιγ) Ἰγνατίου, Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὀρους· ιδ) Πλάτωνος Φραγκιάδη, Χίου· καὶ ιε) Ἀλεξάνδρου Λάσκαρη, Σισανίου καὶ Σιατιστῆς.

Ἡ περὶ θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλία τῶν ἐλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπὸ Παν. Ἰ. Μπρατσιώτου.

Συνοπτικὴ ἐκθεσις τοῦ καιριωτάτου διὰ τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν θέματος τῆς θεώσεως, βάσει καὶ τῆς βιβλιογραφίας τῶν ἑτεροδόξων θεολόγων. Ὁ σ. ἐκθέτει πρῶτον τὴν περὶ θεώσεως διδασκαλίαν ὡς αὕτη ἀπαντᾷ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἐλλήνων Πατέρων, ἦτοι, α) θεώσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν τῷ θεανθρώπῳ Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ β) θεώσις τῆς ἀνθρωπίσης φύσεως παρὰ τῷ πιστῷ χριστιανῷ. Κατόπιν ἐξετάζει τὴν στάσιν τῶν θεολόγων τῆς Δύσεως ἔναντι τῆς ἀνωτέρω διδασκαλίας, ὅτε μὲν ἀδιαλλάκτων (ὡς τῶν Alb. Ritschl καὶ Ad. von Harnack), ὅτε δὲ καὶ θιασωτῶν τῆς ἐν λόγῳ διδασκαλίας περὶ θεώσεως. Εἰς τὸ γ' μέρος τῆς μελέτης τοῦ ὁ σ. ἐλέγχει τὰς βιβλικὰς βάσεις τῆς ἐν λόγῳ διδασκαλίας, ἐξετάζων παραλλήλως καὶ τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς ἐξωβιβλικὰς ἰδέας.

Ἐκκλησία, Ἔθνος καὶ Κράτος. Ὑπὸ Π. Ι. Μπρατσιώτου.

Ὁ σ. ἐξετάζει ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ τὰς ἐμμέσους καὶ ἀμέσους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἑλληνισμὸς ὡς Ἔθνος καὶ ὡς πολιτισμὸς προσέφερεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διατρέχων τὰ σημαντικώτερα ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα ἀπὸ τοῦ β' π.Χ. αἰῶνος μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Ἡ ἰδέα τοῦ Ἔθνους καὶ ἡ ἰδέα τῆς Οἰκουμένης παρ' Ἑλλήσιν. Ὑπὸ Κ. Ι. Βουρβέρη.

Ἐκινῶν ἀπὸ τὰς χαρακτηριστικὰς μορφὰς τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ σ. ἐπιχειρεῖ διὰ τῆς ἐλληνικῆς αὐτοσυνειδήσεως νὰ συλλάβῃ τὸ οἰκουμηνικὸν νόημα τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Θεόφιλος Β', ὁ Πάτριος Φιλικός, ὁ ἐπιλεγόμενος Παγκώστας (1764-1833). Ὑπὸ Παν. Γ. Κρητικοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης μελέτης, συμπληρῶν παλαιότερας ἐρεῦνας του εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδιαιτέρας πατριδος του, παρέχει τὴν πληρεστέραν καὶ σαφεστέραν εἰκόνα ἐνὸς τῶν τριῶν μεγάλων πρωτοεργατῶν-Φιλικῶν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εἰς τὰ Δωδεκάνησα καὶ ἰδιαιτέως εἰς τὴν Πάτμον, ἐξ ἧς κατήγετο. Βάσει ἀγνώστων καὶ ἀνεκδότων στοιχείων ἐξ οἰκογενειακῶν καὶ ἄλλων ἀρχείων-κειμηλίων, ὁ σ. ἐξετάζει α) τὰ κατὰ τοὺς γεννήτορας καὶ τὴν οἰκογένειαν Παγκώστα· β) τὰ κατὰ τὸ ἔτος γεννήσεως αὐτοῦ (1764)· γ) τὰ περὶ τὴν σπουδὴν τοῦ Θεοφίλου· δ) τὰς σχέσεις του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διακονίαν του· ε) τὰς σχέσεις τοῦ Θεοφίλου πρὸς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν καὶ τὴν προσφορὰν του εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821. Εἰς τοῦτο τὸ τελευταῖον κεφάλαιον δημοσιεῦνται καὶ ἐνδιαφέροντα κείμενα τοῦ Θεοφίλου, αἱ θλιβεραὶ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἀνδρὸς ὡς καὶ τινὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ μετὰ τὸν θάνατον τούτου.

Ἡ ἐλληνικὴ Ἐπανάστασις καὶ οἱ Σέρβοι. Ὑπὸ Dr. Dusan Kasic.

Ὁ συγγραφεὺς ἐρευνᾷ τὰς πηγὰς καὶ ἐκθέτει τὰ συμπεράσματά του ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν σχέσεων τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς προετοιμασίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, κατ' αὐτὴν καὶ μετ' αὐτὴν εὐθὺς ἀμέσως. Ἐκθέτει διὰ μακρῶν τὴν φιλελληνικὴν πολιτικὴν τοῦ μεγάλου σέρβου ἡγέτου Μίλος Ὀβρἐνοβιτς καὶ, τέλος, τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον διεδραμάτισεν ἡ σερβικὴ ἐν ἀγίῳ Ὀρει μονὴ Χιλανδαρίου.

Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐθνεγερσίαν τοῦ 1821.
Ἰπὸ Παν. Κ. Πάλλη.

Ὁ σ. ἐκινῶν ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι προϋπόθεσις τῆς πνευματικῆς ὀλοκληρωμένης προσωπικότητος, ἀναλύει τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μετέβλεπεν ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς τῆς μεγάλης Ἐθνεγερσίας τοῦ 1821, διὰ τὴν ἐλευθερώσασθαι τὴν ἐπίγειον πατρίδα τῶν τέκνων τῆς καὶ οὕτω τὰ καταστήσασθαι ἰκανὰ καὶ ἄξια καὶ τῆς ἐν οὐρανοῖς πατρίδος των. Ὁ σ. ἐξετάζει ἐνταῦθα καὶ τὴν διακονίαν πολλῶν κληρικῶν εἰς τὰς μάχας τῆς Ἐπαναστάσεως, ὡς καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν διοίκησιν τῶν πρώτων μετεπαναστατικῶν χρόνων.

Ἐκκλησία καὶ Εἰκοσιένα. Ἰπὸ Ἀνδρ. Γ. Λαιμοῦ.

Ὁ σ. ἐξετάζει τὸν ἱστορικὸν ρόλον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ νεοελληνικοῦ θαύματος τοῦ Εἰκοσιένα. Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ «Κρυφὰ Σχολεῖα» τῆς Τουρκοκρατίας, ἐπιμένει εἰς τὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τὰ γράμματα τοῦ δούλου Γένους ὡς καὶ τὴν ἐν γένει διαπαιδαγώγησιν τοῦ Ἐθνους ἐν τῷ πνεύματι τοῦ βυζαντινοῦ, ἤτοι τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ —ὡς σημειοῖ ὁ σ.—πολιτισμοῦ. Ἐν τέλει ἐξάγει συμβολικῶς τρεῖς προσωπικότητας κληρικῶν, οἱ ὅποιοι προσέφεραν γενναίως τὴν ζωὴν των διὰ τὴν ἐλευθερίαν: τοὺς Σαμουήλ, Παπαφλέσσαν καὶ Ἀθανάσιον Διάκον.

Τὰ αἷτια καὶ αἱ ἀφορμαὶ τοῦ μαρτυρίου τῶν Νεομαρτύρων. Ἰπὸ Ἰωάν. Μ. Περαντώνη.

Ἐξετάζων ὁ σ. τοὺς βίους καὶ τὰ ἰδιαιτέρα περιστατικὰ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους τῶν Νεομαρτύρων, διακρίνει τ' ἀκόλουθα αἷτια - ἀφορμὰς: α) μισαλλοδοξία καὶ θρησκευτικὸς φανατισμὸς τῶν Τούρκων· β) ἀποστασία ἐκ τοῦ Μουσουλμανισμοῦ· γ) ἀνάγνωσις ὑπὸ χριστιανῶν τῆς μουσουλμανικῆς ὁμολ. πίστεως· δ) Φιλονεικία χριστιανοῦ μετὰ τούρκου· ε) συκοφαντία περὶ σχέσεως μετὰ μουσουλμανίδος· στ) ἀμφίσεις τουρκικῶν ἐνδυμάτων· ζ) φθόνος τῆς σωφροσύνης τῶν χριστιανῶν νέων· η) ἀκόλαστος διάθεσις τούρκων εἰς βάρος χριστιανῶν γυναικῶν· θ) ἡ ὡς ἄνω διάθεσις μουσουλμανίδων εἰς βάρος χριστιανῶν νέων· ι) ἀπόπειρα ἐκχριστιανισμοῦ μουσουλμάνου· ια) ἀποστολ. καὶ κοινωνικὴ δρᾶσις κληρικῶν καὶ μοναχῶν· ιβ) ἐπαναστάσεις καὶ ἀνταρσίαι Χριστιανῶν· καὶ ιγ) ἐθνοσιασμὸς καὶ πόθος τῶν Χριστιανῶν διὰ τὸ μαρτύριον.

Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τῆς «Ἑλληνικῆς Νομαρχίας» καὶ ὁ ἐλληνικὸς Κληρὸς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐποποιίαν τοῦ 1821. Ἰπὸ Σοφοκλέους Δ. Λώλη.

Σημαντικώτατον βιβλίον ἡ «Ἑλληνικὴ Νομαρχία» καὶ δικαιοῦτατος — παρὰ τὴν δξύτητα καὶ δριμύτητα — ὁ λόγος τοῦ ἀνώνυμου συγγραφέως του διὰ τὰ ἐλληνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ὀλίγον πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ σ. ἐκθέτει λεπτομερῶς τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀνώνυμου τούτου συγγραφέως εἰς βάρος τῶν παντὸς βαθμοῦ ἀναξίων κληρικῶν καὶ πιθανολογεῖ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἔργου ὑπὸ τοῦ Νεοφύτου Δούκα.

Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Ἰπὸ Κωνσταντίνου Ρ. Ἀθανασιάδου.

Βασιζόμενος εἰς τὰ Πρακτικὰ τῶν πρώτων Ἐθνικῶν Συνελεύσεων τοῦ Γένους καὶ εἰς τὴν ἐιδικὴν βιβλιογραφίαν, ἐκθέτει ὁ συγγραφεὺς τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους τὸ ἐλλη-

νικόν Ἔθνος παρέχει πλήρη θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν εἰς ὅλα τὰ δόγματα, ἀλλὰ θεωρεῖ ὡς θρησκευμα ἐπίσημον τῆς Ἐπικρατείας τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν πίστιν.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπίδρασις εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ. Ὑπὸ Ν. Θ. Μπουγάτσου.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, τοῦ προβλήματος τῶν σχέσεων μεταξὺ θρησκείας καὶ τέχνης, ὁ σ. ἀναλύει τὸ ποίημα τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ «Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι» βάσει τῶν διασωθέντων μέχρις ἡμῶν ἀποσπασμάτων του. Ὁ σ. καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ποιητὴς ἦτο φύσις βαθύτατα θρησκευτικὴ καὶ εἶχεν ἐπηρεασθῆ εἰς τὸ ἔργον του ἐκ τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τῆς λειτουργικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλλην. Ἐκκλησίας.

Διονύσιος Β' ὁ «Φιλόσοφος», πρωτοστάτης-πρωτομάρτυς τῆς Ἐλευθερίας. Ὑπὸ Σάββα Νανάκου.

Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ἐξετάζονται ἐν συντομίᾳ ὁ βίος τοῦ πρωτοστατήσαντος εἰς δύο ἐπαναστάσεις (ἰς' καὶ ἰς' αἰ.) ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἡπειρῷ Διονυσίου, ἐπισκόπου Λαρίσης (-Τρίκκης), τοῦ ἐπιλεγομένου «Φιλοσόφου», σκωπτικῶς δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του «Σκυλοσόφου». Ἐκτίθενται ἐν ὀλίγοις τὰ κατὰ τὰς δύο εἰρημέναις ἐπαναστάσεις καὶ τέλος ἐπιχειρεῖται χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀνδρός, ἥρωος καὶ μάρτυρος, ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος γενναίως ἀγωνισθέντος καὶ πεσόντος.

Συμβολὴ καὶ συμπαράστασις τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας τοῦ 1821. Ὑπὸ Θεοδ. Μοσχονᾶ.

Ἀφήγησις, βάσει τῶν ἱστορικῶν πηγῶν καὶ ἀνεκδότων ἐγγράφων, τῆς θετικῆς συμβολῆς καὶ τῆς γενναίας συμπαράστασεως τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα τοῦ 1821. Ὁ σ. ἐπιμένει ἰδιαίτερος καὶ φωτίζει ἀρμοδίως τὴν ἡγετικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ Πατριάρχου Θεοφίλου τοῦ Παγκώστα τοῦ Πατμίου.

Ἡ συμβολὴ τῶν μετὰ τὴν Ἀλωσιν Μονῶν καὶ Μοναχῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν. Ὑπὸ Ἀρχιμ. Χριστοδούλου Κ. Παρασκευαΐδη.

Ὁ σ. ἐξάγει τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον διεδραμάτισαν αἱ Μοναὶ καὶ οἱ Μοναχοὶ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς προετοιμασίας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ὡς καὶ μετ' αὐτήν. Εἰς τὸ στάδιον τῆς προετοιμασίας συνέβαλον, α) διὰ τῆς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας Σχολῶν β) διὰ τῶν ἀφυπνιστικῶν κηρυγμάτων τῶν ἐθναποστόλων των καὶ γ) διὰ τῆς προστασίας τῶν διωκομένων. Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν, α) κατέστησαν τὰς Μονὰς ἐπαναστατικὰ κέντρα καὶ ὀρηκτῆρια β) συνέτρεξαν ὕλικῶς τὸν ἀγῶνα καὶ γ) προσέφερον γενναῖον ἐμψυχον ὕλικὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους.

Ἐλλάς) ποίημα τοῦ Θ. Β. Κωνσταντίνου.

Ἑλληνορθόδοξος ποιητικὴ ἀπόδοσις τῆς ἰδέας τῆς Ἑλλάδος.

Δύο ἱστορικαὶ σημειώσεις ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν μας Ἱστορίαν. Ὑπὸ Μητροπολίτου Καλῆς Ἐλπίδος Παύλου.

Δύο κείμενα ἐκκλησιαστικῆς ρητορικῆς, ἀφιερωμένα α) εἰς τὴν 29 Μαΐου τοῦ 1453,

ἡμέραν τῆς Ἀλώσεως τῆς Κων/λεως, καὶ β) εἰς τὴν 25 Μαρτίου 1821, ἡμέραν ἀναστάσεως τοῦ Γένους πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἐλευθερίας του. Χαρακτηριστικὸν τοῦ λόγου τοῦ συγχρόνου ἐπισκόπου συγγραφῆς εἶναι ὁ πόνος τῶν ἀποδήμων Ἑλλήνων διὰ τὰ μεγάλα ἔθνικα γεγονότα τῆς Ἰστορίας τοῦ Ἑθνους.

Ἰωσήφ ὁ Ρωγῶν καὶ Κοζύλης, Ἐθνομάρτυς τῆς ἐλληνικῆς Παλιγγενεσίας. Ὑπὸ ἀρχιμ. Φιλαρέτου Ἀπ. Βιτάλη.

Ὁ σ. ἐξετάζει λεπτομερῶς, α) τὰ κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τὰς σπουδὰς τοῦ Ἰωσήφ β) τὴν καθοσίωσιν καὶ δράσιν τοῦ Ἰωσήφ ὡς μοναχοῦ καὶ ἱερέως, γ) τὰ τῆς ἐκλογῆς του εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Κοζύλης καὶ Ρωγῶν, δ) τὴν ἔθνικὴν δράσιν του καὶ ε) τὸ μαρτυρικὸν τέλος του.

Ἡ σχολὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου (Μελέ) Μεσσηνίας. Ὑπὸ Κ. Ν. Ξενογιάννη.

Ὁ σ. ἐπιλέγει ἐκ τῶν πολλῶν Ἱ. Μονῶν τῆς Μεσσηνίας τὴν Μονὴν τοῦ Μελέ, ἐξετάζει δὲ τὴν ἱστορίαν, τὴν ἔθνικὴν, θρησκευτικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν σπουδαιότητα εἰς τοὺς ιη' καὶ ιθ' αἰῶνας, ὡς καὶ τὸ τέλος τῆς Μονῆς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ λειτουργησάσης Σχολῆς τοῦ Γένους.

Ἡ ἱερὰ Μονὴ Ταξιαρχῶν Αἰγίου εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας. Ὑπὸ Γ. Θ. Παπαγεωργίου.

Ὁ σ. ἐξετάζει βάσει τῶν πηγῶν τὴν ἱστορίαν τῆς παλαιᾶς μονῆς τοῦ Ὁσίου Λεοντίου (ιδ' αἰ.) καὶ — κυριώτερον — τῆς νεωτέρας τοιαύτης τῶν ἁγίων Ταξιαρχῶν Αἰγίου (ιζ' αἰ.) Παραλλήλως ἐξάγει καὶ τὰς προσφοράς, ὕλικὰς καὶ πνευματικὰς, τῆς Ἱ. Μονῆς εἰς τὸν Ἀγῶνα τῆς παλιγγενεσίας.

Ἡ Πατριὰς θρησκευτικὸν κέντρον καὶ λιχνὸν τῆς Ἐλευθερίας. Ὑπὸ Ἀρχιμ. Παύλου Νικηταρά.

Ὁ σ. ἐκθέτει ἐν συντόμῳ τὰ περὶ τὴν ἴδρυσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἱερᾶς Πατριάδος Σχολῆς, ὡς καὶ τοὺς πνευματικοὺς καρποὺς τοὺς ὁποίους αὕτη ἀπέδωκεν. Εὐρύτερον ἐξετάζει τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον τῶν: Νικηφόρου Χαρτοφύλακος, Μακαρίου Καλογερά, Γερασίου ἱερομονάχου, Βασιλείου Μοναχοῦ, Δανιὴλ Κεραμέως, Μισαὴλ Μαργαρίτη, Παΐσιου Καραπατά, Κυρίλλου Σγουρομαλληνοῦ, Παΐσιου Μαζαράκη, οἵτινες ἐσχολάρχησαν ἢ ἐδίδαξαν ἐν τῇ Πατριάδι. Ἐν τέλει ὁ σ. παραθέτει τὰ ὀνόματα 40 ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριάδος, οἵτινες ἀνεδείχθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ.

Ἡ Ἀ' διάσκεψις τῆς Διορθοδόξου θεολογικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαλόγου μετὰ τῶν Ἀντιχαλκηδονείων Ἐκκλησιῶν. Ὑπὸ Ἰωάννου Καρμίρη.

Διαιρουμένη σαφῶς εἰς δύο μέρη ἡ μελέτη αὕτη τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Καρμίρη, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν «Ἐκθεσίαν» του πρὸς τὴν Δ. Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ τὴν Ἱεραρχίαν αὐτῆς, περιλαμβάνει: α) τὰ κατὰ τὴν Ἀ' Διάσκεψιν τῆς Διορθοδόξου Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαλόγου μετὰ τῶν ἀρχαίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις τῆς Κοπτικῆς, τῆς Αἰθιοπικῆς, τῆς Ἀρμενικῆς, τῆς Συροιακωβιτικῆς καὶ τῆς Μαλαμπαρικῆς (ἐν Addis Abeba τῆς Αἰθιοπίας, ἀπὸ 18-28 Αὐγούστου 1971) β) τὴν Ἀπόφασιν καὶ γ) τὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς. Εἰς τὸ Β' μέρος ὁ σ.

ἀναδημοσιεύει τὴν Εἰσηγήσιν του ἐν τῇ Διασκέψει, β) προσωπικὰς τινὰς ἀπόψεις του, ἀναπτυχθείσας εἰς τὰς συζητήσεις, ὡς καὶ γ) Συμπεράσματα τῆς Δ' ἀνεπισήμου Διασκέψεως Ἀντιχαλκηδονίων Θεολόγων (ἰδίᾳ διὰ τὰ θέματα ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων καὶ ἀναγωρσεως τῶν Ἀγίων).

Τὰ πρὸς βεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἄλλα. Ἀνατολικά Πατριαρχεῖα. Ὑπὸ Βασ. Θ. Σταυρίδου.

Εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην, ἥτις ἀποτελεῖ μετάφρασιν τῆς ἀγγλιστὶ γενομένης ἐν τῷ ἐν Ρώμῃ (27-30 Δεκεμβρίου 1967) συνελθόντι συνεδρίῳ διὰ τὰ «Ἀνατολικά Πατριαρχεῖα κατὰ τὴν Α' χιλιετηρίδα» Εἰσηγήσεώς του, ὁ σ. ἐξετάζει α) τὰς προϋποθέσεις εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ θέματος, β) ἐκθέτει διὰ μακρῶν τὰ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ γ) τὰ κυριώτερα ἱστορικὰ στοιχεῖα-σημεῖα, εἰς τὰ ὅποια στηρίζονται τὰ πρεσβεῖα τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἔναντι τῶν ἄλλων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς.

Αἱ πλατωνικαὶ βάσεις τῆς εἰκόνοσ. Ὑπὸ Piero Scazzoso.

Ἡ εἰκὼν, ὡς καὶ ἡ ἱερὰ τέχνη γενικώτερον, φέρει ἐν ἑαυτῇ τὴν δικαιολόγησιν τῆς. Συχνάκις, ἐπεχειρήθη νὰ σημανθῇ ἰσχυρὰ ἐπιρροή τοῦ πλατωνισμοῦ ἐπὶ τῆς προελεύσεως καὶ τῶν ἰδιωμάτων τῆς εἰκόνοσ. Τὸ πρόβλημα, κατὰ τὸν σ., πρέπει ν' ἀντιμετωπισθῇ μὲ διάφορον μεθοδολογίαν. Ὁ Πλάτων ἀποτελεῖ, ὡς πρὸς τὴν εἰκόνα, ἐν ὑπόβαθρον ἀπαιτήσεων: 1) Διέκρινε μεταξὺ ψυχολογικοῦ καὶ πνευματικοῦ. 2) Εἶδε τὸ «καλὸν κάγαθόν» ὑπὸ παιδαγωγικὸν πρῖσμα. 3) Ὑπεστήριξε μιαν ἀριστοκρατικὴν τέχνην ἐσωτερικῶν καταστάσεων. 4) Ἐκ τοῦ αἰσθητοῦ δεδομένου, ἡ πλατωνικὴ τέχνη ὀδηγεῖ εἰς τὴν αἰωνιότητα τοῦ ἀρχετύπου. 5) Φῶς καὶ κατάστασις τοῦ Θεοῦ συμπύπτουν. 6) Ἡ ἔθνικὴ τέχνη ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς, ἐνῶ ἡ ἱερὰ τοιαύτη τείνει πρὸς τὸ ἀμετάβλητον καὶ τὴν «θεωρίαν» αὐτοῦ, τὸ ὅποιον εἶναι ἀπλοῦν καὶ πάντοτε ταυτὸν ἑαυτῷ. Ἀλλ' αἱ ὁμοιότητες τοῦ βῆθουσ ἄγουν εἰς διαφορότητα λύσεων: 1) Ἡ εἰκὼν δὲν ἀποσαρκώνει οὔτε ὑποτιμᾷ τὴν ὕλικὴν κτίσιν. 2) Εὐρίσκει τὸν Θεὸν ἤδη ἐξ ἀρχῆς καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸ τέλος. 3) Αἰσθάνεται τὸν Θεὸν — ἀγάπην καὶ ὄχι ὡς ἀφηρημένην ἔνοιαν. 4) Φωτίζεται διὰ τοῦ θαβωρίου φωτὸσ καὶ ὄχι ἐκ τοῦ κοσμικοῦ τοιούτου. 5) Κατευθύνει πρὸς τὰς ἐνεργείας καὶ ὄχι πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ. 6) Ἀνήκει εἰς τὸν χῶρον τοῦ δυναμικοῦ καὶ ὄχι εἰς τὸν χῶρον τοῦ στατικοῦ. 7) Εἶναι δοξολογικὴ—προσκυνηματικὴ καὶ ὄχι διανοητικὸν τι προνόμιον. Τέλος, ἡ εἰκὼν ὑποβάλλει τὴν ἰσχὺν τοῦ χριστιανικοῦ οὐμανισμοῦ.

Ὁ ρόλοσ τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς σωτηρίας. Ὑπὸ Sac. Enrico Galbiati.

Ὁ Ἰσραὴλ ἔζησεν ἐπὶ δύο ἐπιπέδων: ἀφ' ἐνὸσ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀφ' ἐτέρου δὲ τοῦ τῆς θείας οἰκονομίας. Ἐν τῷ βίῳ τοῦ λαοῦ τούτου βλέπομεν ἤδη πραγματοποιημένασ τρεῖσ προϋποθέσεις τῆς θείας οἰκονομίας: 1) Ἡ σωτηρία δὲν εἶναι ἀπλῶσ ἐπίστεψις τῆς ἀνθρωπίνης προσπαθείας, ἀλλ' ἔγκειται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Λόγου καὶ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπάντησιν τῆς πίστεωσ. 2) Ὁ Λόγοσ τοῦ Θεοῦ ἀπευθύνεται εἰς τὴν κοινότητα καὶ ὄχι ἀπλῶσ εἰς τὸ μεμονωμένον ἄτομον. 3) Αἱ σχέσεις μεταξὺ Θεοῦ καὶ κοινότητοσ καθορίζονται ἐν τῇ Διαθήκῃ.

Αἱ φάσεις τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰσραὴλ δὲν ἐμφανίζονται ὡσ ὀριστικὴ διαμόρφωσις, ἀλλ' ὡσ τάσεις πρὸς τὸ μέλλον, ἐν ἀναμονῇ μεγάλου τινὸσ γεγονότοσ. Ὁ Ἰσραὴλ, κατὰ τὴν ἱστορικὴν του πορείαν, ἔσχεν ἐμπειρίας τῆς δυνάμεωσ τοῦ Θεοῦ, ὡσ προκαλοῦντοσ γεγονότα θαυ-

μαστὰ καὶ κρίνοντος. Οἱ «τύποι» τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἱστορίας ἐκπληροῦνται ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Ἐν τῇ θεῖᾳ οἰκονομίᾳ ὁ Ἰσραὴλ εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος τοῦ σωτηρίου ἔργου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος.

Ἰουδαϊσμός καὶ ἐλληνικὴ Ὁρθοδοξία. Ὑπὸ Παν. Σιμωνᾶ.

Ὁ σ. ἐξετάζει εἰς τὸν ἱστορικόν, θεολογικόν, ἐκκλησιαστικόν καὶ κοινωνικὸν χῶρον τὰς σχέσεις καὶ ἐπαφὰς τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας καὶ τανάπαλιν. Αἰτιολογεῖ ἀντισημιτικὰς τινὰς θέσεις καὶ τονίζει τὰς κοινὰς, ἐκ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Π. Διαθήκης, ρίζας πολιτισμοῦ καὶ θρησκείας.

Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα. Ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ Γρηγορίου.

Ὁ σ. ἐρευνᾷ καὶ ἀναλύει ὅλας τὰς προταθείσας κατὰ καιροὺς λύσεις διὰ τὸ λεγόμενον κοινωνικὸν πρόβλημα, καταλήγει δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μόνη ὀρθὴ λύσις παραμένει πάντοτε ἡ ἐμπνεομένη ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ δικαίου, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συναδελφώσεως ὅλων τῶν λαῶν.

Ἡ ἔννοια τῆς Κοινωνίας κατὰ τὴν χριστιανικὴν κοινωνιολογίαν. Ὑπὸ Γερμανοῦ Πολυζωΐδου, μητροπολίτου Ἱεραπόλεως.

Σύντομος ἀνασκόπησις τῶν περὶ κοινωνικότητος καὶ κοινωνίας γνωμῶν, ἐξ ἐπόψεως χριστιανικῆς κρινομένων.

Ἡ διάκρισις μεταξὺ θρησκευτικῆς καὶ χριστιανικῆς θεολογίας. Ὑπὸ Κ. Β. Σκουτέρη.

Ὁ σ., στηριζόμενος κυρίως εἰς τὴν πατερικὴν γραμματεῖαν καὶ παραδόσιν, ἐπιχειρεῖ τὴν ἀντιδιαστολὴν μεταξὺ τῆς θρησκευτικῆς θεολογίας, ἥτις ἔχει ἀνθρωποκεντρικὸν χαρακτῆρα, ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς θεολογίας, ἥτις ἀντιθέτως ἔχει θεανθρωπικὸν χαρακτῆρα καὶ εἶναι γνώσις, ἣν Αὐτὸς ὁ Θεὸς πραγματοποιεῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἰσραὴλ καὶ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Ὑπὸ Ἐπισκόπου Ναζαρεῦ Ἰσιδώρου.

Ὁ σεβ. σ. ἐξετάζει μὲ πολλὴν ἀγάπην τὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς ἀγῶνας — παλαιούς καὶ νέους — τοῦ Ἰσραὴλ καὶ εὐρίσκει πολλὰ κοινὰ σημεῖα μεταξὺ ἐλλήνων καὶ Ἰσραηλιτῶν, ἅτινα δύνανται νὰ ἐξαρθοῦν καὶ ν' ἀποτελέσουν παράδειγμα καὶ διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς τοῦ κόσμου.

Ἡ φαινομενολογία τῆς ἀθείας κατὰ τὴν Π. Διαθήκην. Ὑπὸ Ἡλία Β. Οἰκονόμου.

Ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ ἐναρκτήριον μάθημα τοῦ νέου καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐξετάζει, βάσει τῶν πηγῶν καὶ τῆς νεωτέρας βιβλιογραφίας, τὰς μορφὰς καὶ τὰ αἷτια τῆς ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ ἀπαντωμένης ἀθείας.

Αἱ ἐκπαιδευτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Ὑπὸ Ἀθανασίου Παπανικολάου.

Ὁ σ. ἐξετάζει τὰς περὶ παιδείας ἀντιλήψεις τοῦ ἱ. Αὐγουστίνου, τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἤσκησαν ἐπ' αὐτοῦ οἱ κλασσικοί, ὡς καὶ τὴν κατ' ἀρχὰς ἐνθουσιώδη θετικὴν στάσιν

του ἔναντι τῆς κλασικῆς παιδείας, ἥτις σὺν τῷ χρόνῳ μετέπεσε· εἰς ἀρνητικὴν τοιαύτην. Τέλος ὁ σ. ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἱ. πατρός.

Περί τοῦ πρωτείου τῆς ἀληθείας πρὸ ἐκάστου ἄλλου πρωτείου. Ὑπὸ Liviu Stan.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάνσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ὡς τῶν δύο θεμελιωδῶν πηγῶν τοῦ ὀρθοδόξου κανονικοῦ δικαίου, ὁ σ. ἀντιχρῶει τὸ ἔργον «Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου εἰς τὴν σύγχρονον χριστιανικὴν σκέψιν» (Ἰταλιστί), καὶ κυρίως στρέφεται κατὰ τοῦ ἔργου τῶν συγγραφέων Ν. Athanasieff, Ν. Koulomzin, J. Meyendorff, Α. Schmemmann, «La primauté de Pierre dans l'Église orthodoxe». Οὕτω θέλει νὰ παρουσιάσῃ, ὅτι τὸ «περὶ Πέτρου πρόβλημα» διὰ τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον εἶναι ἀνυπαρκτον, καὶ τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα Ρώμης ἐνοεῖται ὡς τιμῆς ἕνεκεν μόνον, οὐχὶ δὲ κατὰ δικαιοδοσίαν. Συμπεραίνων ἐν τέλει, καταλήγει ὁ σ. εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι καὶ ὁ Πάπας Ρώμης στερεῖται τοῦ ἀλαθῆτος.

Ἡ ἀνακλήρις ἀγίων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρουμανίας. Ὑπὸ Liviu Stan.

Ὁ σ. ἐξετάζει τὸ πρόβλημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Ἁγίων τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας καὶ δίδει κατάλογον τῶν ἐν αὐτῇ τελευταίως ἀνακηρυχθέντων ἐπὶ Πατριάρχου Ἰουστινιανοῦ.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὰς ἀπόψεις τῶν Μαρξιστῶν. Ὑπὸ Βασιλείου Π. Στογιάννου.

Ὁ σ. ἐπιχειρεῖ ἐνταῦθα μίαν συστηματικὴν ἐκθεσιν τῶν ἀπόψεων τῶν μεγάλων θεωρητικῶν τοῦ Μαρξισμοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς καταγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν, ἔνθα ἐξετάζεται ἐν γενικαῖς ἱστορικαῖς γραμμαῖς τὸ ὅλον πρόβλημα, ὁ σ. εἰσέρχεται εἰς τὸ κεφάλαιον «Ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Τὸ «Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν» ἔργον Ἐπιφανίου τοῦ Σαλαμῖνος. Ὑπὸ Ἡλία Δ. Μουτσούλα.

Εἰς τὴν παροῦσαν συνέχειαν, ὁ σ. μᾶς δίδει τὴν συστηματικὴν καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς χειρογράφου παραδόσεως τοῦ «Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν» ἔργου τοῦ Ἐπιφανίου Σαλαμῖνος (κεφ. Α'), ὡς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ (κεφ. Β').

Μεσσιανικαὶ καὶ Ἐσχατολογικαὶ Προσδοκίαι τῆς μεσοδιαθηκικῆς περιόδου. Ὑπὸ Γεωργίου Π. Πατρώνου.

Εἰς τὸ παρὸν (Β') κεφάλαιον ὁ σ. ἐξετάζει κατ' ἀρχὴν τὴν Ἀποκαλυπτικὴν λεγομένην Γραμματείαν εἰσαγωγικῶς καὶ γενικῶς, μετὰ δὲ ταῦτα εἰσέρχεται εἰς τὰ ἐπὶ μέρος, ἀρχόμενος (§ 1) ἀπὸ τοῦ βιβλίου τοῦ Δανιήλ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀρχηγόνῳ καταστάσει καὶ ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἁμαρτίας. Ὑπὸ Κωνσταντίνου Δρατσέλλα.

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σ. 556 τοῦ προηγουμένου τόμου τῆς Θεολογίας. Ἐνταῦθα ὁ σ. περαίνει τὴν μελέτην του ἐξετάζων α) τὴν δυνατότητα τῆς ἁμαρτίας ἐν τῷ Ἀδάμ. β) τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς σχέσεις τῆς ἁμαρτίας τοῦ Ἀδάμ, καὶ γ) τὴν οὐσίαν τῆς ἁμαρτίας τοῦ

Ἄδὰμ. Τέλος ὁ σ. ἐκθέτει τὰς ἀπόψεις τοῦ Κυρίλλου περὶ τοῦ πῶς οἱ πάντες κληρονομοῦν τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα.

Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσσαλονίκης. Ὑπὸ Κωνσταντίνου Ν. Τσιρπανλῆ.

Ὁ σ. ἐκδίδει ἐνταῦθα—μετὰ τὴν χρήσιμον Εἰσαγωγὴν, ἔνθα ἐξετάζονται τὰ βιογραφικὰ καὶ τὰ σχετικὰ μὲ τὰ κείμενα ἱστορικὰ ἢ φιλοσοφικὰ προβλήματα—δύο ἀνέκδοτα ὁμιλητικὰ κείμενα τοῦ Ἰσιδώρου (Γλαβᾶ), Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης (ιδ' αἰ.): τὸ α' ἀναφέρεται εἰς τὴν ΣΤ' Κυριακὴν Λουκᾶ, τὸ δὲ β' εἰς τὴν μετὰ τὰ Φῶτα Κυριακὴν.

Αἱ Πράξεις Ἀποστόλων καὶ ἡ κριτικὴ αὐτῶν ἔρρυνα. Ὑπὸ Ἰωάννου Παναγοπούλου.

Ὁ σ. ἐξετάζει μετὰ τὰ σύντομα Προλεγόμενα, τὸν χαρακτήρα τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων, κατόπιν δὲ εἰσέρχεται εἰς τὸ πρόβλημα τῶν πηγῶν, βάσει τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νεωτέρας ἐπὶ τοῦ θέματος βιβλιογραφίας.

Ἡ διὰ προφορικῶς λόγου μετὰδοσις τοῦ Ὁρησκευτικοῦ μηνύματος καὶ οἱ διανοητικῶς ἄρρωστοι. Ὑπὸ Ἀρχιμ. Φιλοθέου Φάρου.

Ὁ σ. ἐκθέτει ὠρισμένας περιπτώσεις ἐκ τῆς πείρας του καὶ τονίζει τὸ περιορισμένον ἢ καὶ μειονεκτικὸν εἰς δυνατότητας τῆς διὰ τοῦ προφορικῶς λόγου μεταδόσεως τοῦ Ὁρησκευτικοῦ μηνύματος. Ἡ χρῆσις τῶν συμβόλων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ σημειοῦται ὡς ἰδιαιτέρον πλεονέκτημα διὰ τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν.

Βιβλιογραφία ἑλληνικοῦ Ὁρησκευτικοῦ τύπου (1826-1966). Ὑπὸ Ν. Θ. Μπουγάτσου.

Συνεχίζεται ἡ ἀναγραφὴ τῶν στοιχείων ἀπὸ τοῦ λήμματος «Ὁδὸς τῆς Ἀληθείας», μέχρι τοῦ «Ποιμὴν, Νέος».

Τὸ ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον. Ὑπὸ Ἀναστασίου Π. Χριστοφιλοπούλου.

Λεπτομερῆς καὶ συστηματικὴ ἀναγραφὴ ὄλων τῶν σχετικῶν, ἑλληνικῶν καὶ ξένων, ἔργων ἐπὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου (τῶν ἐτῶν 1968 καὶ 1969).

Βιβλιογραφία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως. Ὑπὸ Βασ. Θ. Σταυρίδου.

Λεπτομερεστάτη ἀναγραφὴ καὶ βιβλιογραφικὴ ἐνημέρωσις ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως. Ἐνταῦθα δημοσιεύεται ἡ βιβλιογραφία, ἡ ἀναγραφομένη εἰς τὸ Α' Μέρος (κεφ. Α'-Β' 2γ).

Τὸ κείμενον τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας (ἐν Ματθ. ε' 1-ζ' 29) ἐν ταῖς συγγραφαῖς τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως. Ὑπὸ Γερασίμου Ζαφείρη.

Συνεχίζεται ἡ ἐξέτασις τοῦ θέματος διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐκ λάθους παραλειφθείσης συνεχείας, ἐπὶ τῶν στίχων ε' 9-ε' 16.